

Ret til børnefamilieydelsen er bl.a. betinget af, at barnet har hjemsted her i landet. Disse regler om hjemsted følger reglerne om hjemsted i børnetilskudsloven, som hører under mit område.

Et barn har normalt hjemsted, hvor dets forældre bor. Baggrunden er, at ydelsen er hjælp til forældrene til opfyldelse af deres forsørgelsespligt over for barnet. Det er endvidere et krav, at den, der skal have ydelsen udbetalt, har fast bopæl her i landet.

Med hensyn til den rejste problemstilling om barnets ophold i udlandet kan jeg oplyse, at Undervisningsministeriet, på baggrund af den første rapport fra Byudvalget i oktober 1993, udsendte en vejledning af 3. oktober 1994 om forholdsregler i tilfælde af ulovlige skoleforømmelser på grund af børns ophold i udlandet.

Det fremgår bl.a. af Undervisningsministeriets vejledning, at skolen bør indberette til socialforvaltningen, såfremt et barn har fravær fra undervisningen på grund af udlandsophold over 1 måned uden skolens tilladelse.

I tilknytning hertil udsendte Socialministeriet til samtlige kommuner en orientingsskrivelse af 18. oktober 1994 om retten til børnetilskud og børnefamilieydelse ved et barns skolefravær på grund af et længerevarende udlandsophold.

Socialministeriet gør i denne skrivelse opmærksom på, at såfremt der fra en skolemyndighed til den kommunale socialforvaltning foretages en indberetning om et barns længerevarende fravær fra undervisningen på grund af udlandsophold, må kommunen foretage en konkret vurdering af, om der fortsat er ret til at modtage børnetilskud og børnefamilieydelse efter de gældende regler, og i den forbindelse specielt vurdere, om kravet om hjemsted og kravet om bopæl her i landet er opfyldt.

Dette indebærer, at kommunen på et tidligt tidspunkt kan foretage en vurdering af, om der fortsat er ret til ydelserne, fx på det tidspunkt, hvor skolen meddeler kommunen, at et barn har taget eller vil tage længerevarende ophold i udlandet.

Der er således allerede taget initiativer såvel fra Undervisningsministeriet som Socialministeriet for at begrænse børns ulovlige længerevarende fravær fra undervisningen. Høje-Taastrup Kommunes praksis på området er da også sket på baggrund af disse initiativer.

Jeg er meget enig i, at det er vigtigt, at specielt disse børn ikke forsømmer deres skolegang, fordi gode skolekundskaber og høje kvalifikationer er blevet så afgørende for alle børns muligheder senere i livet.

Som eksemplet fra Høje-Taastrup Kommune viser, tager kommunerne dette meget alvorligt, og jeg mener, at der med de initiativer, der allerede er taget, er givet kommunerne gode handlemuligheder. Viser det sig mod forventning ikke at være tilstrækkeligt, er jeg parat til at overveje yderligere initiativer.

Til orientering vedlægges Undervisningsministeriets vejledning af 3. oktober 1994 og Socialministeriets orientingsskrivelse af 18. oktober 1994. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 175

Til sundhedsministeren (11/10 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvor meget personale fra den tredje verden er ansat på danske hospitaler, og hvor meget af dette personale taler ikke et forståeligt dansk eller er ikke i stand til at gøre sig forståeligt dansk?«

Begrundelse

Ifølge en artikel i B.T. den 7. oktober 96, oplyses det, at der i Nordjyllands Amt ansættes læger fra den tredje verden, der hverken kan tale eller forstå dansk.

Hvis forholdene er som beskrevet, må det kræve en ændret ansættelsespraksis, da en læge eller anden behandler indenfor sundhedsvæsenet, som et minimum må forventes at kunne forstå og tale med de patienter man kommer i kontakt med.

Spørgsmålet om ansættelse af personer fra den tredje verden – eller fra andre lande generelt, må vedhæftes det krav, at personen har danskforståelse.

I krisesituationer kan det være et spørgsmål om liv eller død, hvis behandlingspersonalet ikke forstår hinanden, hvilket ikke kan accepteres.

Svar (22/10 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har modtaget følgende udtalelse fra Sundhedsstyrelsen: